

**Charlie
Kaufman**

MRAVENCÍ

sarkastická meditace

Přistane s hlasitým *buch*. Přiletěl odnikud, z jiné doby, nemá tu co dělat, hodili ho sem z budoucnosti nebo snad z minulosti, ale přistál tady, na tomto místě, v tomhle okamžiku, což by mohl být kterýkoli okamžik, a to znamená, jak jistě tušíte, žádný okamžik.

Zdá se, že je to film.

HERBERT A DUNHAM JEDOU NA BICYKLECH (1896)

To si tak s Herbertem jedem na bicyklech na Anastáziin ostrov. Je tam teď ten nový most. Je třicátýho listopadu 1896 a je skoro tma, ale ještě ne úplně. Počasím si nejsem docela jistej, protože z týchle doby ještě nejsou záznamy, ale je to na Floridě, takže je nejspíš teplo bez ohledu na dobu. Každopádně si to tak šlapeme a hulákáme u toho a tak všelijak, jak mají kluci ve zvyku, poněvadž jsou to prostě kluci s elánem na rozdávání. Zrovna se chystám Herbertovi vyprávět duchařskou historku, poněvadž vím, že je lekavej, a je to sranda snažit se ho postrašit. S Herbertem jsme se potkali skrzeva milosrdný sestry, který se nás obou ujaly už jako mrňousů, protože jsme sirotkové, který našli na tolomatským hřbitově, nekecám, což je samo o sobě docela strašidelný, když se to tak vezme. Takže milosrdný sestry nás vzaly k sobě, a tak jsme se seznámili, a teď jsme oba adoptovaný u vdovy Perkinsový, která je stará a sama, takže u sebe chtěla nějaký malý kluky, aby se zase cítila mladá a ne tak sama, nebo to aspoň říká. Ale na tom teď nezáleží, protože teď jedeme na bicyklech směrem k Půlměsíkový pláži, poněvadž se tam dobře chytají smuhy. Ještě není tma, takže bereme pruty, odkládáme bicykly a jdeme dolů k vodě.

„Co to je?“ zeptá se Herbert.

Nemám tušení, ale protože jsem ho stejně měl v plánu postrašit, tak řeknu: „Možná strašidlo, Herberte.“

Herbert chce vzít okamžitě nohy na ramena, tak mu řeknu, že si jen dělám srandu a strašidla ve skutečnosti neexistují, a to ho přesvědčí, že by možná stálo za to jít blíž a prozkoumat to.

S určitýma obavama souhlasí, že k tý hromadě půjdeme blíž, protože přesně tak to vypadá, jako nějaká hromada.

No, milej pane, je to pěkně velký! Nejsem žádný odborník na měření, ale odhaduju, že to má na délku tak šest metrů a na šířku tři. Má to čtyři končetiny. Je to bílý a takový tvrdě gumovátý jako podrážky Colchesterových sportovních bot, který mi vdova Perkinsová koupila k minulým narozeninám, kdy mi bylo deset. Herbert se na to bojí sáhnout, ale já to musím pořád ohmatávat.

„Co myslíš, že to je?“ ptá se Herbert.

„Já nevím, Herberte. Co nám to sem moře vyhodilo? Kdo ví, co číhá v inkoustové temnotě, v černých hlubinách oceánu? Je to vlastně taková, jak se to jmenuje, metafora lidský mysli v celé její neproniknutelnosti.“

Herbert znuděně přikývne. Už to všechno slyšel. Ačkoli jsme si blízký jako opravdový bratři, dost se od sebe lišíme. Herberta nezajímají záležitosti ducha a mysli. Člověk by řekl, že je popravdě spíš takovej pragmatista. Ale trpí mi to moje spekulování a já jsem rád, že mi to trpí. Takže pokračuju: „Bible, o který nás učily sestry v sirotčinci, je až po okraj plná rybiho symbolismu, a podle toho, co jsem slyšel, jsou ryby skoro ve všech mytologických tradicích, ať už z Orientu, nebo odjinud. Vlastně, podle toho, co jsem slyšel, jistý mladý Švýcar, jmenuje se Carl Young, věří, že ryba je symbol nevědomí – nebo podvědomí? Pořád se mi to plete.“

Herbert pokrčí rameny.

„Každopádně,“ pokračuju dál, „napadá mě to o tom Jonášovi ze židovský bible. Spolkne ho velryba, poněvadž se mu nechce udělat to, co po něm Bůh chce. Po nějaký době ho velryba na příkaz Boha vyvrhne na břeh. My tady máme na břehu vyvrženou rybu. Má to být opak Jonáše? Zařídil to Bůh, aby tu rybu spolknul obří člověk a pak ji tady vyklopil? Víím, že se bible nemá brát doslova, spíš je taková, jak se to říká, alegorická a tak. A má to čtyři nohy! Jako rybí pes. Nebo poloviční chobotnice. Nebo dvoutřetinovej mravenec. Je to záhada!“

Podívám se na Herberta. Zamyšleně do tvora dloubám klackem.

„Hele,“ řeknu, „uvážem ho mořskýmá řasama na bicykly a odtáhnem ho do města.“

Herbert je rád, když má jasnej úkol, a tak se mu rozsvítí oči a dáme se do práce. Jakmile to máme uvázaný, nasedneme na bicykly a pokoušíme se odjet. Mořský řasy docela rychle prasknou a my s Herbertem letíme do škarpy, což nám prozrazuje, že je ten netvor těžší, než jsme původně počítali. Jak už jsem říkal, nejsem žádný odborník na míry a váhy.

Herberta napadne, že půjdeme a přivedeme z města doktora Webba. On je v St. Augustinu nejvyvzdělanější a vyzná se v chodu přírody. Taky je

doktor ve škole pro slepý a hluchoněmý, a tam ho ostatně najdeme, když zrovna měří teplotu dvěma malým klukům bez očí.

„Copak, hoši?“ zeptá se, samozřejmě nás, ne těch slepých kluků, protože tam už asi odpověď zná.

„Říkali jsme si, že byste chtěl vědět, že jsme zrovna na Půlměsíkový pláži našli mořskýho netvora,“ sdělím mu celej pyšnej.

„Je to pravda, Herberte?“ zeptá se doktor Webb Herberta.

Herbert přikývne a pak dodá: „Myslíme, že je ze židovský bible, a tak.“

To není tak docela pravda, ale překvapuje mě, že mě Herbert vůbec poslouchal.

„No, dřív než zítra to prošetřit nemůžu. Mám tu celý dormitář plný dětí bez očí, které potřebujou změřit a zaznamenat životní funkce. Nemluvě o dětech bez uší v jiné části školy.“

Doktor Webb spěchá pryč, aby dostál svým povinnostem, a mně najednou něco dojde tak rázně, že mě to málem smete.

„Herberte,“ řeknu, „co když jsme ta hromada byli my?“

„Jak to myslíš?“

„Představ si, kdyby nás bylo hodně...“

„Jako tebe a mě?“

„Jo. Tebe a mě, ale jako mimina z budoucnosti, který se cestou zpátky časem ke dnešku srazí dohromady a zdrcnou do jedný příšerný, nestvůrný hromady masa. Takže na tom břehu možná není žádný mořskej netvor, ale jen my?“

„Ty a já?“

„Jen mě to tak napadlo. Ale člověku to vrtá hlavou.“

Kapitola 1

Můj plnovous je hotový div. Takový měl Whitman, Rasputin, Darwin, ale tenhle je jedinečně můj. Vypadá jako ocelová nebo cukrová vata v barvě pepře a soli, a na to, aby ho bylo možné pokládat za módní, je příliš dlouhý, prořídlý a rozcuchaný. A právě tím, tou svou nemódností, vyjadřuje jasný postoj. Říká, že mě móda ani za mák nezajímá. Je mi jedno, jestli jsem atraktivní. Ten plnovous je pro mou úzkou tvář moc velký. Je moc široký. Táhne mou plešatou hlavu k zemi. Odpuzuje. Takže když se mnou chcete komunikovat, musíte podle mých pravidel. Jelikož ten plnovous nosím už tři desetiletí, rád si říkám, že jsem jím přispěl k obrodě vousatosti, ale ve skutečnosti jsou dnešní vousy úplně jiný živočišný druh, často tak akurátní, že vyžaduje víc péče než prosté hladké oholení. Poctivé plnovousy se vyskytují na konvenčně pohledných tvářích falešných dřevorubců a domácích vařičů piva. Dámám se to líbí, tihle městští krasavci, muži v mužném převleku. Mé vousy takové nejsou. Mé vousy jsou vzdorovitě heterosexuální, neudržované, rabínské, intelektuálské, revolucionářské. Dávají najevo, že mě móda nezajímá, jsem výstřední a myslím to vážně. Poskytují mi příležitost soudit vás podle vašich úsudků o mně. Nechcete se mnou nic mít? Jste povrchní. Vysmíváte se mi? Omezenci. Odpuzují vás? Jste... konvenční.

Že vousy skrývají oheň, vínově rudý névus, který se mi táhne od horního rtu až na hrudní kost, je třetířadé, nanejvýš snad druhoradé. Vousy jsou moje vizitka. Díky nim mě nepřehlédnete v moři stejnosti. Ladí s mými sovými brýlemi v tenkých kovových obroučkách, jestřábím nosem, zapadlýma kosíma očima a holou supí hlavou. Nakreslit moji karikaturu je snadné, a to v lidské i ptačí variantě. Stěnu mé domácí pracovny zdobí několik zarámovaných

příkladů z různých menších, avšak prestižních periodik s filmovými kritiky (fotografovat se odmítám z důvodů filozofických, etických, osobních a časových). Nejráději mám kresbu ve stylu dvojsmyslné optické iluze. Když ji zavěsíte vzhůru nohama, vypadám jako bělošská verze Dona Kinga. Protože jsem nenapravitelný fanoušek boxu a vzdělanec, ten vtip mě baví a obrácenou verzi karikatury jsem použil místo fotografie autora ve své knize *Ztracené náboženství mužnosti: Joyce Carol Oates, George Plimpton, Norman Mailer, A. J. Liebling a poněkud bojovná historie literatury o boxu, líbezné vědy a příčin*. Zvláštní je, že iluze Dona Kinga funguje i ve skutečnosti. Mnohokrát se mi stalo, že při širšasaně na lekci jógy začal místní slepičí kroužek pokvokávat, že vypadám jako ten „příšerný chlap od boxu“. Asi jsou takhle zvyklá flirtovat, ta frivolní stvoření středního věku, která se s jógovou podložkou srolovanou v podpaží nebo pytlíku na zádech, aby lhostejnému okolnímu světu předvedla svou spiritualitu, courají z jógy na oběd, z oběda na nákupy a nakonec do manželské postele beze stopy lásky. Já si ale chodím jen zacvičit. Nenosím speciální oblečení a neposlouchám mišmaš východních moudrostí, kterými nás před hodinou oblažuje lektorka. Nenosím dokonce ani tričko a kraťasy. Cvičím v šedých oblekových kalhotách a bílé košili. V kalhotách mám pásek. Na nohou černé oxfordky. V pravé zadní kapse nacpanou peněženku. Dávám tak najevo svůj jasný názor. Nejsem ovce. Nezajímají mě trendy. Stejně oblečený bývám i v těch řídkých chvílích, kdy si pro radost vyrazím na kole do parku. Nechci žádné elastáky potištěné logy. Nepotřebuju, aby si někdo myslel, že beru jízdu na kole nějak vážně. Nepotřebuju, aby si o mně kdokoli myslel cokoli. Jedu na kole. Nic víc. Jestli si o tom chcete něco myslet, tak prosím, ale mně je to jedno. Připouštím, že mě na kolo i na jógu dostala moje přítelkyně. Je známá televizní herečka, proslavila se svou rolí milé, ale sexy mámy v sitcomu z devadesátých let a rolemi v mnoha televizních filmech. Určitě víte, o koho jde. Možná byste řekli, že jako starší intelektuální spisovatel na ni nemám, ale to byste se mýlili. Když jsme se potkali na autogramiádě mé prestižní, v malém nákladu vydané kritické biografie...

Něco (jelen?) se mi mihne před autem. Moment! Jsou tu vůbec jeleni? Mám pocit, že jsem někde četl, že ano. Musím si to vyhledat. Takoví ti se špičatými zuby? Existují jeleni se špičatými zuby? Myslím, že existují – jeleni s tesáky –, ale nejsem si jistý, jestli jsem si to nevymyslel, a pokud ne, tak nevím, proč je mám spojené s Floridou. Musím se na to podívat, až přijedu. Ale ať to bylo cokoli, je to dávno fuč.

Jedu tmou do St. Augustinu. Mé myšlenky se zatoulaly k monologu o plnovousu, jak se mi na dlouhých cestách autem často stává. Na jakýchkoli dlouhých cestách. Přednášel jsem ho na autogramiádách, na přednášce o Jean-Lucovi Godardovi v sálku vedle jídelny ve studentské rezidenci 92Y na Devadesáté druhé ulici. Lidem se ten monolog líbí. Nejsem z toho úplně vedle, ale už je to tak. Je to jen zajímavost, o které mluvím, protože je pravdivá. Pravda je ve všem mém páne, pokud by se dalo říct, že mám nějakého pána, což se nedá. Podle teploměru v autě je venku třicet sedm stupňů. Vlhkost osmdesát devět, podle vrstvičky potu na mém čele (na Harvardu se mi láskyplně přezdívalo „lidský vlhkoměr“). Ve světle reflektorů víří hmyz, naráží do čelního skla a tam ho rozmazávají stěrače. Podle mého poloprofesionálního úsudku se jedná o roj muchnic *Plecia nearctica*, kterým se příhodně přezdívá „zamilované mouchy“ nebo „dvouhlavé mouchy“, létají totiž spojené, a to i po skončení páření. Přesně tuhle postkoitální blízkost mám rád se svou afroamerickou přítelkyní. Její jméno by vám bylo povědomé. Kdybychom spolu takhle mohli letět floridskou nocí, neváhal bych ani vteřinu, i za cenu rizika, že se rozmázneme o přední sklo auta nějakého obra. Na okamžik se ztrácím v té smyslné a fatální scéně. Hlasité *plesk* mě přivolá zpět ze zasněné odbočky a vidím, že se mi na předním skle rozplácl zvlášť velký a bizarní hmyz. Trefil se přímo do středu odhadovaného severozápadního kvadrantu skla.

Silnice je prázdná a nicotu po obou stranách jen tu a tam přeruší záře nějakého rychlého občerstvení, sice otevřeného, ale také bez lidí. Na parkovišti nestojí žádná auta. Názvy mi nic neříkají: Slammy's. The Jack Knife. Mick Burger. Na těchhle osamělých podnikcích uprostřed pustiny je něco zlověstného. Kdo sem chodí jíst? Odkud berou suroviny? Jezdí sem nákladáky s mraženými burgery ze Slammyho skladu? Neumím si to moc představit. Asi byla chyba opustit New York a jet sem. Myslel jsem, že to bude taková meditace, budu mít čas popřemýšlet nad knihou, nad Marlou, Daisy, Grace, nad tím, jak hodně jsem se vzdálil svým představám o budoucnosti. Jak se to vlastně stane? Můžu vůbec vědět, kým jsem byl, než se mě chopil svět a změnil mě proti mé vlastní vůli v... *v tohle*?

Stejně je to pradávna historie, jak by řekl kdejaký šmó. Nemůžu to vědět jistě. Jsou to jen náhodné spekulace nad lajdáckými archeologickými vykopávkami. Odkud se bere ta zlost? Proč brečím? Proč mám rád tu ženskou z Whole Foods? I když Whole Foods koupil Amazon, pořád ji mám rád, přestože Amazon je ztělesněním všeho zla. Vlastně ne všeho. Na něčem Bezos ještě pracuje. Co se snažím dokázat? Co se kurva snažím dokázat? A stále

postupuji dál do budoucnosti, vzdaluji se době, kdy tahle popraskaná hliněná nádoba bývala nová a měla jasně daný účel, pro něž byla navržena, totiž obsahovat konkrétní, dávno zapomenutou věc. Jaká bolest v ní měla být uložena? Jaká ostuda? Jaká ztráta? Jaká – snad si smím dovolit spekulovat – radost? Jaká nenaplněná potřeba je v ní navěky odložená? Pomalu mi táhne na šedesát, na hlavě nemám kromě neudržovaného šedivého plnovousu ani chlup a jednu nocí kamsi přemýšlet nad knihou o genderu a filmu. Knihou, ze které nebudu nic mít, a nikdo ji nebude číst. Tohle jsem vážně chtěl dělat? Jsem tím, kým jsem chtěl být? Opravdu chci mít tenhle směšný obličej, který si podle vtipálek zasloužím? Ne. A přesto je to tak. Chtěl bych, aby mě mí rodiče před miliony let měli rádi způsobem, jakým mě zřejmě rádi neměli. Nebo možná měli. Myslím, že měli, ale nedokážu najít jiné vysvětlení pro tu neustálou touhu, pro tu nevyplnitelnou prázdnotu, pro své přesvědčení, že jsem odpuzivý, trapný, nechutný. Ve všech tvářích hledám aspoň částečné potvrzení opaku. S prosíkem. Chci, aby se na mě dívaly tak, jako se já dívám na ženy, které projdou kolem mě, aniž by si mě všimly. Ty povýšené a samostatné. Možná proto nosím vousy. Jsou známkou přemrštěného vzdoru. Říkají, nepotřebuju, abyste mě milovaly nebo abych vás přitahoval, a takhle vám to dávám najevo. Budu vypadat jako směšný intelektuál. Budu vypadat zanedbaně, jako že možná i páchnu. Když jsem byl mladší, ještě jsem doufal, že dorostu do atraktivnější podoby. Smutné, nehezké děti se násilím krmily lží o ošklivém káčátku, jako se husy na paštiku násilím krmí kukuřicí. Chodil jsem do posilovny. Běhal jsem. Koupil jsem si moderní ohoz. Nosily se široké opasky. Nakoupil jsem si ty nejširší, jaké byly k dispozici. Musel jsem pro ně vážít cestu až do Lindenhurstu. Poutka na kalhotách jsem si nechal zvětšit u krejčího ve Weehawkenu, který je upravoval i Davidovi Soulovi. Ale stejně mi vypadaly vlasy a zestárl jsem v obličej, a protože už to nemělo cenu popírat, podvolil jsem se tomu. Možná že dokážu vypadat moudře. Možná budou mé usazené oči za tlustými skly brýlí budit dojem zamyšlenosti a snad i laskavosti. V nic lepšího jsem doufat nemohl. A rozhodně jsem přestal být neviditelný. Sice se mi někteří nepochybně smáli za zády, ale svou vytrvalostí jsem demonstroval svůj vzdor proti standardnímu modelu a svou nezávislost.

V určitých malých ohledech to fungovalo. Má stávající přítelkyně, ta, kvůli které skončilo mé manželství, je herečka, krásná hvězda sitcomu z devadesátých let, určitě ji znáte. Domnívám se, že ji na mně přitahoval můj rebelský, intelektuální vzhled. A má poslední kniha. Je Afroameričanka, ne že by to bylo důležité, ale rozhodně jsem to nečekal. Nenapadlo by mě, že bych mohl

zaujmout Afroameričanku. V žádném případě nejsem supermaskulinní dělník a ona je poměrně krásná a o patnáct let mladší než já. Četla mou knihu o Williamovi Greavesovi a jeho filmu *Symbiopsychotaxiplasmósa*. Napsala mi fanouškovský dopis. Určitě ji znáte. Je velice krásná. Jméno vám neřeknu. Potkali jsme se a mé do té doby obtížné manželství se stalo nesnesitelným. Tahle Afroameričanka představovala vše, po čem jsem kdy toužil, ale nepovažoval jsem to za realizovatelné. Také hrála v několika filmech. Filmech, kterými jsem se zabýval ve svých textech. Pochopitelně je sečtělá. Je vtipná a naše rozhovory jen jiskří: jsou duchaplné, intenzivní, nic v nich neskrýváme. Často si povídáme celou noc a živíme se u toho kávou, cigaretami (kouřit jsem přestal už před lety, ale kdykoli jsem s ní, nevysvětlitelně se v mých ústech ocitá cigareta) a sexem. Nenapadlo by mě, že jsem ještě schopný takových erekcí. První noc se mi nepostavil, protože jsem měl za to, že mě porovnává se stereotypními parametry afroamerického muže, a byl jsem z toho na rozpacích. Ale promluvili jsme si o tom. Vysvětlila mi, že měla jak mizerně, tak i dobře obdařené černé muže, a že můj předpoklad je ve své podstatě rasistický a měl bych se nad ním okamžitě zamyslet. Dodala, že velikost stejně není důležitá. Záleží na tom, jak muž umí používat svůj penis, ústa a ruce. Nejúčinnějším afrodiziakem je láska, s níž se ženě věnuje, vysvětlila mi. Na závěr mě upozornila, že bych se měl zamyslet nad svou privilegovaností, což mi nepřipadalo naléhavé, ale nepochybně měla pravdu. Je to moudrá Afroameričanka, a také výjimečně smyslná. Všechno, co dělá, od ochutnávání přes koupání, dívání až po sex, provádí s takovou bezprostředností, jakou jsem zatím u nikoho nezažil. Mám se od ní hodně co učit.

V uplynulých desetiletích jsem postavil mnoho zdí, které je potřeba strhnout. To mi také řekla ona a já se snažím. Chodím s ní na jógu a vždycky se usadím za ní, abych se mohl dívat na její úžasný afroamerický zadek. Nemůžu ani uvěřit, že se ho smím dotýkat. Přihlásila nás také na nějaký tantrický víkend, který se koná v červenci, a já jsem z něj nervózní. Perfektní ovládní ejakulace je důležité, ale nejsem si jistý, jestli se dokážu oddávat tantře s cizími lidmi. Má přítelkyně už na semináři byla a tvrdí, že jí to změnilo život, ale mně vadí být svlečený mezi cizími. Nejde jen o problém s velikostí penisu, na kterém pracuji (pracuji na tom problému), ale také s tělesným ochlupením. Dnes se u mužů nepovažuje za přitažlivé mít jakékoli ochlupení (ani u žen, ale do rozebírání sexistického dvojího metru a společenské noční můry představované dospělými ženami předstírajícími prepubescentní hladkost se raději nepouštějme), natož pak ochlupení nadměrné. Odmítám se účastnit kultury

epilace a depilace. Přijde mi to marnivé a nemužné, a proto mi nezbývá než se stydět. Přítelkyně tvrdí, že víkend zázračně ovlivní náš sexuální život, a to je dobré, ale já si nemůžu pomoci, vyplývá mi z toho, že není spokojená. Ona mi to vyvrací, jde pryč o duchovní komunikaci a osvobození od strachu, a to asi dokážu přijmout. Náš vztah pro mě díky své novosti, a musím přiznat, i své exotické povaze, znamená všechno. Mám hodně o čem přemýšlet a do předního skla mi stále narážejí zamilované muchnice. Stěrače už to neberou. Jen rozmazávají hmyz po skle. Pátrám po benzínce nebo aspoň bistro, kde bych sehnal vodu a ubrousky. Nikde nic není. Jen tma.

Pověz mi, jak to začíná.

V autě. Řídím, ale vlastně neřídím. Víte, jak to myslím? Noc. Tma. Opravdu černá. Prázdná černá silnice lemovaná černými stromy. Konstelace mūr a brouků s tvrdými krovkami víří ve světle reflektorů, narážejí do skla a zanechávají na něm své vnitřnosti. Zakroutím knoflíkem rádia. Jsem nervózní, jako na jehlách. Moc kafe? Nejdřív Starbucks, potom Dunkin' Donuts. V Dunkin' Donuts samozřejmě dělají lepší kávu. Starbucks je chytré kafe pro hloupé lidi. Takový Christopher Nolan mezi kafem. To od Dunkin' Donuts je prosté, autentické. Jednoduché, skutečné potěšení jako z filmu od Judda Apatowa. Na nic si nehraje. Opravdové. Lidské. Nesnaž se se mnou soutěžit, Christopher Nole. Nikdy nevyhraješ. Víš, kdo jsi, a víš, že jsem z nás dvou ten chytřejší. Z rádia se dlouho nic neozývá. Potom zazní zašuměný kubánský pop. Poklepu na knoflík prsty. Nejde s tím nic dělat. Všechno se pohybuje, všechno je živé. Srdce buší, krev proudí. Na čele se perlí pot a teče dolů. Pak se ozve kazatel: „Budeš hledět a hledět, ale neuvidíš, poslouchat a poslouchat, ale nepochopíš.“ Následuje ticho. Opět kazatel. Opět ticho. Do šumící nicoty pleskají brouci. Pak zase kazatel – vypnu ho. Pneumatiky hučí. Je vážně tma. Začíná mrholit. Jak to dělá? Jak to dělá, aby padal déšť? Zázračné umění. Další iluze. Krása světa vytvořená skrze praxi, v průběhu desítek let, metodou pokusů a omylů. Předě mnou zazáří světlo. Rychlé občerstvení. Slammy's. Slammy's uprostřed ničeho. Uprostřed nicoty. Uprostřed mrholivého deště, stěračů, muchnic a černoty. Slammy's. Parkoviště je prázdné; bistro je prázdné. Otevřené, ale prázdné. Ve skutečném světě jsem o Slammy's nikdy neslyšel. Neznámá rychlá občerstvení jsou tak nějak zneklidňující. Jako neznačkové konzervy v regálech supermarketů. Neelonovo pravé tuňákové mě děsí, kdykoli ho zahlédnu. Nezvyknu si na něj. Nedokážu se donutit koupit si Neelonovo pravé tuňákové, ačkoli výrobce přísahá, že je z klasického lovu ohleduplného k delfinům a zavařuje se v pramenité vodě